

Gore te naučijo spoštovanja, potrpljenja, trdega dela

Vrhunska **alpinista** Luka Lindič in Luka Krajnc sta dvajset let prijateljstva okronala z dvema prvenstvenima smerema. O tem, zakaj je pogled z vrhov na življenje v dolini drugačen in zakaj med mladimi ni več **alpinističnega** žara

Franja Žišt

V

tretje gre rado ali pa po treh letih gre rado - oboje velja za Štajerca Luko Lindiča (letnik 1988, prejemnik zlatega cepina leta 2015) in

Luko Krajnc (letnik 1986), **alpinista Alpinističnega** odseka **Planinskega društva** Celje-Matica, ki sta svoje dvajsetletno prijateljstvo okronala z dvema prvenstvenima smerema. Najprej konec avgusta lani z najtežjo dolgo skalno smerjo v slovenskih gorah - novo 700-metrsko linijo v severni steni Rjavine sta poimenovala Lepotica in zver. Konec februarja pa sta v Argentini, na odpravi v Patagoniji v južni steni Poincenota, preplezala 500-metrsko smer Pot. Po dveh velikih projektih, ki sta oba trajala tri leta oziroma sezone, so pred njima novi izzivi. Kaj čaka vrhunska **alpinista** v prihodnje, kako gledata na **alpinizem** in kaj menita, v katero smer se bo razvijal?

Rdeča nit obeh smeri: vztrajati

Po zaključku obeh projektov ju preveva preplet čustev, ki se odvijajo v plezalcu, razmišlja Krajnc: "Eno je zadovoljstvo ob doseženem cilju, drugo malo melanholije, ker je vsega konec. V izkušnji namreč uživaš - in ko jo zaključiš, je vsega konec. Gotovo pa, kadar projekt traja dlje, to tudi doda h globini, veličini izkušnje, dlje jo podoživljaš, dlje stremiš k cilju, dlje sanjaš, dlje si jo želiš - in posledično je tudi občutek po doseženem vrhu, cilju globlji, dlje trajajoč." Več kot vložiš truda in dela, večja je nagrada, se strinjata sogovornika.

Ker sta obe smeri poskušala splezati v istih letih, so se doživljanja iz ene in druge avanture prepletala, dodaja Lindič: "Obe sta strmi skalni smeri, zato je s tega vidika izkušnja podobna - odkrivanje

novega terena v zelo strmem, še ne preplezanem svetu. Obema je bilo skupno tudi vztrajanje, ki je bil glavni 'moto' napredovanja. Vztrajati. Veliko stvari se nama je obema spreminjalo tudi v zasebnem življenju, pa sva vseeno vztrajala. Včasih je kaj mučilo enega, včasih drugega, oba sva bila kdaj pred tem, da bi kar pustila vse skupaj. A ravno vztrajanje je bilo glavno - verjeti, da bova dokončala projekta. Če sva kaj odnesla iz tega, je to, da verjameš in vztrajaš, tudi ko vmes ne gre niti približno nič tako, kot bi hotel."

Lepotica in zver ter Pot sta si podobni v strmini skale, razlikujeta pa se v zgradbi kamnine, ena je v apnencu, druga v granitu. Slovensko sta splezala tudi prosto (tehnične pripomočke sta uporabljala samo za varovanje, ne pa tudi napredovanje, op. p.), južnoameriške ne, zdi pa se jima, da bi bile "prostoplezalne" težave podobne, pojasni Lindič. Krajnc pa izpostavi precej očitno razliko: "Ena je dve uri od doma, druga pa na jugu Argentine, kjer je 20 kilometrov dostopa do nje. Smer Pot je lažje primerjati s smerjo Mir, ki sva jo v Patagoniji splezala leta 2020."

Prehodi, ki jih lahko le sanjaš

Nobeno opisovanje, fotografije ali videi ne morejo drugim približati občutkov, ki jih doživljaš med plezanjem, nadaljuje Krajnc. Lahko jih poskušajo orisati, ampak jih je nemogoče podoživeti: "In tako je tudi prav. Tisti, ki jih hoče doživeti, mora v to nekaj vložiti," pravi Krajnc. Če pozabimo na neuspešne poizkuse, sta bila ob zadnjem vzponu v steni štiri dni. Na začetku je bilo precej hladno, pred oknom lepega vremena je zapadel nov sneg. Posrečilo se jima je ob koncu sedemtedenske odprave, kar dolgo sta čakala na izboljšanje vremena, za kar je bilo treba dosti potrpljenja, pripovedujeta. "Pa vere ali pa upanja, da se bo izšlo," dodaja Krajnc. Tehnična zahtevnost smeri je bila "v mejah

pričakovanega", vedela sta, da ne bo enostavna. Zgornji del smeri jima je postregel z odlično skalo. "Cela smer ima odlično skalo, ampak zgornji del je postregel s takimi prehodi, ki jih lahko samo sanjaš," Krajnc opisuje tamkajšnje počti, ki so dobre za nameščanje varovanja.

S seboj sta imela 50 kilogramov opreme, ki sta jo po smeri "vlekla" s seboj, v manj strmeh terenu pa nosila na ramah. "Poznalo se je, da sva bila zadnji dan plezanja precej utrujena, ampak sva že navajena na te občutke in veva, da je to nekaj normalnega. Da moraš mogoče nekoliko znižati tempo in da je vsak meter, ko se prebiješ naprej, uspeh. Ni treba panike, nervoze, strahu," razmišlja Krajnc, da je ob zadnjem vzponu vse potekalo "zelo gladko". Kar je gotovo tudi posledica tega, da sta se dobro pripravila - taktično, tehnično in fizično. "Če ne bi v prejšnjih sezonah vložila toliko energije v plezanje te smeri in v pripravo nanjo, v študij prehodov na fotografijah, tudi zdaj ne bi šlo, kot je."

Avantura ali šport?

V družini Luke Lindiča, ki se je alpinizmu zapisal leta 2007, so od nekdaj zahajali v gore, ampak so "samo" planinarili. "Zaradi res številnih dni, ki sem jih preživel v hribih, sicer v zelo lahkem terenu, sem se tam počutil domače. To je osnova, ki mi bo ostala za vedno. Mnogi pridejo v alpinizem iz športnega plezanja in so v hribih preživeli zelo malo časa. Imajo visok plezalni nivo, ampak nekateri se v hribih ne počutijo domače, zato težko funkcionirajo, neprijetno jim je denimo spat v bivakih. Če se v hribih ne počutiš domače, tvoje še tako dobre sposobnosti ne bodo prišle do izraza," nam je Lindič dejal v pogovoru pred osmimi leti. Tudi Luka Krajnc je v mladosti hodil v gore s starši, potem pa preko mame prišel do plezanja. "Bila je na alpinističnem odseku v Celju in preko nje sem se spoznal s temi zadevami, poskusil prvič plezati. Potem smo hodili na morje v Paklenico, kjer je imel alpinistični odsek tabor, in sem še tam malo poskusil - in me je 'potegnilo', najprej športno plezanje, potem ledno plezanje oziroma ledna tekmovalna, ki so me pripeljala do priključitve alpinističnemu odseku." Tam pa se običajno odpre pot do vseh zvrsti alpinizma.

Tradicionalni alpinizem je bil avantura, danes je alpinizem predvsem šport. Kako ga dojemata sogovornika? "Kot kombinacijo obojega. Predvsem pa je fajn, da lahko izbiraš cilje, ki so včasih bolj športni, včasih bolj avanturistični, včasih pa oboje skupaj," odgo-

varja Lindič, ki mu je fajn "kolobariti", med avanturo in športom, sicer pogreša eno od obeh. "Če bi bil skozi v čisti avanturi, ki je ponavadi tudi bolj riskantna, bi bilo mogoče nevzdržno na dolgi rok.

Lahko smo veseli, da imamo možnost delati toliko različnih stvari - ene, ki so bolj fizično zahtevne, ampak bolj varne, potem pa imeti par ciljev, ki so bolj avanturistični, ko imaš fokus usmerjen samo nanje. Najbolj vzdržno je imeti kombinacijo ciljev - varnih in takih, ki terjajo več fokusa ali so bolj tvegani."

Od Messnerja do socialnih omrežij

Alpinist Reinhold Messner je na svojem predavanju Zadnja odprava pred časom v Ljubljani dejal, da se mu zdi pomembna tudi pot do gore - in da je to najbolje opraviti peš in počasi, da lahko doživiš, kar je rajskega v gorah, medtem ko se danes mnogi pripeljejo do baznega tabora s helikopterji. V gorah je veliko časa, da doživljaš, kar je rajskega, meni Lindič. "Bolj je pomembno, če si tega sposoben 'v glavi', če lahko odmisliš pritisk, ki se lahko ustvari, če te ne zameglijo pričakovanja v tolikšni meri, da ne moreš več uživati v pogledih. Na odpravah je večino časa neko čakanje, priprave, ko imaš veliko trenutkov za sedenje, to, da gledaš okrog in uživaš. Trenutkov, ki terjajo popoln fokus, je v odpravi, ki traja mesec dni, majhen odstotek," pravi Lindič. In dodaja, da je vprašanje, koliko je pomembno priti peš do gore, relativno - in je težko določiti, kaj je prava meja. Do vznožja hribov na Aljaski se lahko pripelješ z avionom, kar je že desetletja standard, nekateri si 14-dnevni dostop do nekaterih baznih taborov v Himalaji skrajšajo s helikopterjem. "Sigurno pa je v zadnjem letu z vsemi helikopterskimi prevozi celo višje na goro in nazaj dol, celo se odpeljati na počitek v mesto pa spet nazaj na goro - pa iz ene baze v drugo, marsikaj postalo že vprašljivo. Po drugi strani pa bi lahko začeli peš že od doma ..." Lindič ilustrira, da ne moremo vedno soditi, kaj je prav in kaj ne. "Saj tudi Messner ni v Himalajo hodil s kolesom, ampak z avionom," se nasmehne Krajnc.

Ne le od Messnerjevega osvajanja najvišjih vrhov, alpinizem se je spremenil tudi v času, ko se z njim ukvarjata oba sogovornika. Največja sprememba je dostop do informacij, te so "neprimerno lažje dostopne" - od vremena do aktualnih razmer v posameznem gorovju. "Pred 20 leti se je bilo veliko težje peljati nekam za eno smer v Alpah in biti v njej uspešen. Danes lahko skorajda celo v živo spremljaš, kakšne so trenutne razmere v severni steni Jorassov. Če imaš čas, se lahko naslednji dan odpelješ tja in ujameš te iste razmere. Včasih so informacije prihajale bolj z zamikom, nisi se mogel iti toliko 'instant' alpinizma kot zdaj, kar ima pluse in minuse," razmišlja Lindič o večji praktičnosti. Ob napredovanju opreme in znanja predvsem neverjetno hiter tok informacij vpliva na to, koliko se pleza, sploh pri smereh, ki so bolj odvisne od razmer, na primer zimskih in lednih. "Velikokrat, ko nekdo na socialnem omrežju objavi, da je splezal denimo direktno v Špiku in da so bile super razmere, to smer spleza še 50 navez. Če bi bila informacija o vzponu mesec dni pozneje objavljena v Planinskem vestniku, bi jo morda kvečjemu še ena naveza ali pa samo bližnji prijatelji, ki bi iz prve

roke izvedeli za informacijo.”

So socialna omrežja nujno zlo ali pomoč v **alpinizmu**? “Sam jih vidim kot delo, tisti del **alpinizma**, ki pride s pogodbami s sponzorji. Vidim pa socialna omrežja čedalje bolj tudi kot priložnost, ker razvijam še drug posel in vidim, kakšna priložnost je z njimi doseči ljudi, ki bi jih rad dosegel,” pravi Lindič, da so omrežja delo in priložnost. Medtem pa Krajnc socialnih medijev nima in jih ne uporablja: “Sem čisto zadovoljen brez njih, ne čutim, da sem kaj prikrajšan v življenju, da kaj izgubljam s tem, ko jih nimam. Že od začetka jih nisem hotel imeti, načrtno. Zdi se mi, da bi vplivala name na način, na katerega ne želim, da vplivajo - in sem se posledično zavestno odločil, da jih ne želim imeti.”

Notranja nagrada v samoti in tišini

Estetika stene, potencial za prvenstvene smeri, fizična zahtevnost oziroma težavnost, izziv so ključne lastnosti, zaradi katerih sogovornika izbereta določene cilje. Čeprav marsikdo meni, da je plezanje nekoristno, **alpinistom** daje smisel. Kaj dajo hribi, česa naučijo? “Marsičesa!” izstrelji Krajnc. “Gore so lahko velik učitelj. Naučijo te ceniti stvari, ki jih imamo v vsakodnevem življenju in se jih mogoče tu, v dolini, ne zavedamo povsem, tega na primer, da smo lahko hvaležni zanje - od tekoče vode do hrane, udobne postelje. Gore te naučijo tudi spoštovanja, potrpljenja, trdega dela. Zelo dobro lahko vplivajo na človeka in njegovo osebnostno rast, če jih zno doživljati na tak način. Meni pomenijo veliko, nasploh plezanje, ki je bilo ena ključnih komponent mojega osebnega razvoja. Plezanje te postavi v situacije, v katerih moraš znati reagirati, se odločiti, ohraniti trezno glavo. Posledično pride tudi notranja nagrada, izpolnjenje, doživljanje trenutkov zelo pristne energije v gorah, v samoti, v tišini, stran od tega podivjanega sveta. V tebi se vzpostavi čustveno stanje, ki je zelo prijetno in prinaša notranji mir,” je liričen Krajnc. Ob tem doda še, da **alpinizem** vpliva na “zdrave vrednote”. In tu nadaljuje Lindič s spoznanjem, da te **alpinizem** v “razvajenem zahodnem svetu”, v njegovi generaciji, ki ji je “večinoma lagodno poslano”, nauči “zdrave mere”, tega, da se moraš za kaj tudi potruditi in boriti: “**Alpinizem** te nauči sprejemanja odločitev, za katere si neposredno odgovoren. Je zelo zdrava šola tudi za življenje. Ko si soočen z izzivi ali pa se ti v življenju kaj podira, si sposoben sprejemati odločitve, stati za njimi, delati zanje, verjeti. To je gotovo povezano s tem, kar počnemo v hribih, ko gremo velikokrat čez trenutke, kjer si odgovoren s svojim življenjem ali pa celo za življenje drugega. Prezemanje odgovornosti, biti sposoben v ključnih situacijah sprejemati odločitve, vedeti, da je včasih treba kaj tvegati, premisliti, potem pa tvegati - tako kot v **alpinizmu** je tudi v življenju.”

Pogled od zgoraj na svet tu spodaj je velikokrat precej drugačen, pravita **alpinista**. Po večdnevni izkušnji v gorah se marsikaj v dolini zminimalizira, dosežeš občutek, ki ga v dolini morda lahko le z meditacijo, ugiba Lindič: “V dolini imaš težko toliko ‘očiščeno’ glavo kot po parih dneh v hribih,

v steni.” Da je to eden boljših “filingov”, se strinja Krajnc: “Ko je vse skupaj prazno, ampak hkrati polno. Glava je na nek način prazna, nobenih misli ni, nobenih dražljajev, nobenih vprašanj, nobenih dvomov, nič, hkrati pa si čustveno napolnjen.”

Tisti, ki je največ govoril, je najmanj plezal

Alpinizem je za mnoge - v Sloveniji nimamo veliko poklicnih **alpinistov** - tudi služba. Lindič je bil denimo prvi poklicni **alpinist** pri nas. “Za to se je težko odločiti, pravzaprav se ne odločiš, ampak se tako razvije, če delaš v to smer. Slovenska scena je bila, kar se tega tiče, vedno precej drugačna. Tudi v dobrem smislu. Ampak velikokrat kot da bi nas na začetku bilo celo sram, če nas je nekdo sponzoriral. Skoraj kot da si manj vreden,” skuša razložiti Lindič. Krajnc mu pomaga: “Včasih je bil mogoče zaničevalen prizvok do ljudi, ki se z **alpinizmom** preživljajo, češ da se preveč izpostavljajo. Slovenska scena je bila, ali pa je še vedno, prej zelo kritična do ljudi, ki dobijo veliko pozornosti.” Lindič se strinja: “Velikokrat se mi je zdelo, da tudi če samo deliš, kar si naredil, razmišljaš, ali si preveč povedal. Tudi brez tega, da si napihoval svoj dosežek. V tujini pa je to že čista industrija.” Ob tem pa Lindič opozarja, da pridevnik poklicni **alpinist** ne gre z roko v roki z nivojem plezanja. Tudi tisti, ki se z **alpinizmom** ukvarjajo na amaterski ravni, so poklicnim **alpinistom** enakovredni v smislu priprav, resnosti, kompleksnosti ukvarjanja s športom. Kar se nekoliko razlikuje od drugih športov, kjer je razlika večja. Poklicni **alpinisti** za razliko od amaterskih lahko živijo izključno od **alpinizma**, ni jim treba še hoditi v službo. “Na začetku mi je bilo težko verjeti, da se da samo od **alpinizma** živeti, saj imamo mnoge velike **alpiniste**, ki so vsi hodili še v ‘običajno’ službo.”

Krajnc dodaja, da ima njihova in nekatere generacije pred njima to srečo, da so deležni služb v državnih upravi, saj jim te predstavljajo osnovo za življenje, da se lahko bolj resno posvetijo samo športu. Od **alpinizma** se torej da živeti. “Da se tudi kaj ustvariti. Pač moraš malo bolj delati v športnem marketingu, biti aktiven s podjetji. Sam sem imel na začetku v glavi konflikt, ker sem ‘gor zrastle’ na odseku, kjer je, pogosto upravičeno, veljalo, da je tisti, ki je največ govoril o plezanju, najmanj plezal, tisti, ki je prišel z novo, sijočo opremo, so ga skoraj zaničevali. Dobro je, da imamo Slovenci zdrav pristop k vsemu, ni pa slabo vse, kar je povezano s športnim marketingom.”

Smrti nihče ne bo pobežnil

Oba sta v gorah že izgubila svoje kolege. O tem, kako se sooča z minljivostjo, vsak najde svoj način, meni Lindič: “Eni nehajo, eni se preusmerijo le na določen segment plezanja ali **alpinizma**, eni se pa v nedogled borimo s tem vprašanjem - ne gre za končano zgodbo, ampak proces. Vedno znova kdo umre pri **alpinističnem** udejstvovanju. So faze, ko je malo lažje, ker si si ‘kao’ razložil ali pa našel nek način, kako sprejemaš odločitve. Včasih, ko te bolj zadene, je težje. Vsak najde svoj način, kaj mu pomaga. Sam

se ukvarjam z načinom, kako izbiram cilje. Ker si še vedno želim to početi, poskušam najti način, kako se to lahko grem, da bom bolj pomirjen.”

Krajnc modro pripomni, da minljivost ni prisotna samo v alpinizmu, ampak nasploh v življenju. “Smrt je del življenja - in to je edino, s čimer smo soočeni vsi, ko se rodimo. Smrti nihče ne bo pobegnil, ne moremo ji ubežati, do nje bomo vsi enkrat prišli. Pomembno je, kaj bomo do takrat na tej poti doživeli. Gotovo pa nobeden od naju ne želi do tega konca priti čim prej. Alpinisti tudi nismo ‘neki samomorilci’, mislim, da se kvečjemu še bolj zavedamo tveganja in minljivosti, posledično lahko živimo še bolj polno življenje. Imava pa oba zelo podoben nivo sprejemanja tveganja, prag je postavljen nizko. Veliko pozornosti nameniva optimizaciji ciljev in pristopa, da bi tveganje zmanjšala, itak pa ni nobenih garancij niti v alpinizmu niti v vsakodnevem življenju, tako da pač skušamo živeti najbolj polno, kar je možno.”

Alpinizem zahteva, da se mu popolnoma podrediš

Slovenci imamo bogato alpinistično zgodovino. Če sta bila Lindič in Krajnc svojčas mladince, sta zdaj že med izkušenimi alpinisti. Zdi pa se, da med mladimi ni več takega alpinističnega naboja, kot ga je kazala še njuna generacija. Mlada generacija je drugačna. “To se bo zdaj ‘čulo’, kot da sva že stara fotra, ampak se res vidi razlika. Manj imajo fokusa pa volje. Če smo iskreni, je suša s podmladkom v alpinizmu. Da bi bilo ene par mladih, res zagnanih, ki bi se pokazali čez par let, ne le v eni sezoni ... jih ni. Da bi lahko rekli, da jih nekaj žari za alpinizem. V letih, ko nimaš drugih življenjskih obveznosti, ki te okupirajo, veliko bolj posrkajo – bodisi družina, služba, gradnja hiše ... -, običajno so to študentska leta, v tem življenjskem obdobju, ko si zelo prost, je bilo včasih vse ostalo nepomembno. Tega zdaj ni več videti ali pa zelo redko,” razmišlja Lindič.

Posvetiti vso svojo življenjsko energijo samo eni stvari, je v današnjem času redkost, je realen Krajnc. “Eno je, da ima mladina preveč udobno življenje, preveč možnosti in se zelo težko odloči samo za eno. Prisoten je strah, da bi kaj zamudili na kakšnem drugem področju, zato ni popolne predanosti eni stvari, kar sva midva oba ‘dala čez’ oziroma živela. Fokus, popolna predanost, osredotočenost pripeljejo do rezultatov in do tega, da lahko od alpinizma živiš. To sicer nikoli ni bil najin cilj. Midva sva pač počela tisto, kar sva

imela najraje, in vse, kar je sledilo, je posledica, ne pa razlog, zakaj se ukvarjava z alpinizmom,” pojasnjuje Krajnc, da je bila ključna motivacija. Mladih, ki bi tako srčno žareli le za alpinizem, res ni, se strinja, medtem ko se spominja, da sta z Lindičem, potem ko sta bila prvo leto v alpinističnem odseku tečajnika in naslednje leto mlajša pripravnika, v sezoni splezala okoli 120 vzponov. “Ves čas smo bili v gorah. Ni bilo vikenda, ko nisi šel v hribe. Vse si podredil cilju, se odrekel vsemu drugemu, samo da bi lahko plezal. Taka goreča želja morda manjka ali pa je ni toliko prisotne in se posledično odraža v realizaciji ciljev.”

Vzroke je najbrž mogoče iskati tudi v tem, da je alpinizem trdo delo - ne pa influencerstvo, kar je zelo pogost cilj današnje mladine, se strinjata s tezo. “Alpinizem je z vidika dolinskega človeka še vseeno precej neudobno početje - in ta neudobnost je ostala enaka kot pred 30, 40 leti. Z opremo se je vse skupaj malo izboljšalo, vseeno pa alpinizem posrka svoj čas, predanost, fokus, potrebno je odrekanje ... Dolinsko življenje je pa vedno bolj nagnjeno k dosegljivosti vsega, instantnosti, hitrosti, da bomo ja v en dan spravili deset stvari ali pa dvajset - in da bomo čez vikend na petih različnih koncih. To ne gre z roko v roki s tem, kar alpinizem zahteva od človeka - da se mu popolnoma podredi,” je jasen Krajnc.

Dolgoletna prijateljstva imajo tudi faze, ko ni vedno vse fajn

Preveč si ne smeš iti na živce, če greš skupaj v steno za dalj časa, smo si edini med pogovorom. Sogovornika sta že vrsto let prijatelja. Lindič: “Meni se zdi dobra definicija prijatelja ta, da mu lahko, tudi če ga eno leto ne vidiš ali pokličeš, brez najave prideš na vrata. Bolj kot si lahko spontan, bolj vidiš, da je prijateljstvo res trdno, ne glede na to, kaj se vmes zgodi.” “Zaupanje, vera, da ti nekdo stoji ob strani tudi takrat, ko ti ni najlažje. Takrat se običajno pokaže trdnost prijateljstev,” doda Krajnc, da sta plezalno navezo uspela dobro pretvoriti v zasebno življenje. “Je pa redkost tudi v plezalnem svetu, da obstajajo plezalni partnerji, ki tako dolgo sodelujejo oziroma imajo enake cilje, podobno motivacijo in da preživljajo toliko časa skupaj na odpravah. Najino prijateljstvo je nekaj, na kar sva lahko zelo ponosna. Včasih se tega niti ne zavedamo, ker nam je samoumevno. Prijateljstvo daje veliko miru, zaupanja, možnosti, da si lahko to, kar si, in si sprejet,” pravi Krajnc, ki pri Lindiču ceni zaupanje in trdnost prijateljstva, medtem ko Lindič pri Krajncu ceni, da se lahko zanese nanj - in direktnost, ki se mu zdi, da je sam premore manj in se je mora še naučiti.

Dolgoletna prijateljstva imajo tudi faze, ko ni vedno vse fajn, ampak to je normalno, pravi Lindič, “tudi če si dolgo oženjen, ni vedno samo fajn, kar ne pomeni, da pa vse skupaj ni nič več vredno ali pa da ne funkcionira več”. Če verjameš v trdno prijateljstvo, veš, da je to normalno, meni Lindič. “Sprejemanje tega, da nihče ni popoln in da ima vsak svoje slabe dni in sprejemanje teh trenutkov, ko nisi v najboljši koži ter da daš dovolj prostora takrat, ko ga soplezalec potrebuje,” se glasi

definicija Krajnca, ki meni, da se z Lindičem tudi karakterno ujmeta.

Novi izzivi, nove sanje ... "Mene spet vleče v večje višine, ampak je vse skupaj le v glavi, še bolj zase držim," pravi Lindič, medtem ko Krajnc odgovarja, da potrebuje malo časa, da 'prebavi' vse za nazaj, da podoživi nove vzpone in da se lahko potem ustvarijo novi cilji. "Gotovo se bo kaj pojavilo, še vedno se je. Pa tudi kak izziv na osebnem področju bo dobil svojo pozornost, kar je tudi čisto ok, da je življenje dovolj raznoliko in ne pobarvano samo s športno barvo."

Mladi imajo manj fokusa pa volje.

Če smo iskreni, je suša s podmladkom v alpinizmu

Alpinizem

je z vidika dolinskega človeka še vseeno precej neudobno početje - in ta neudobnost je ostala enaka kot pred 30, 40 leti

Luka Krajnc in Luka Lindič na vrhu prevezovane smeri Pot v južni steni Polinca v Patagoniji. Foto: Luka Lindič

V zahtevni prečnici, s katero sta dosegla naslednji sistem poči. Foto: Luka Lindič

Metanje "lasa" na skalni rogelj v komplicirani prečnici v sredini smeri. Foto: Luka Krajnc

Na prvem bivaku Foto: Luka Lindič

Zahtevno tehnično plezanje v sredini smeri

Foto: Luka Lindič

Luka Krajnc in Luka Lindič Foto: Robert Balen